

VIATGE A ITÀLIA DE LA CORAL CAMPRODON

La Coral i acompanyants devant de les portes de Santa Maria la Major, a Roma.

La matinada del 23 al 24 de juny, en plena revetlla de Sant Joan, la majoria dels components de la Coral Camprodon i acompanyants vàrem emprendre el desitjat viatge a Itàlia. El bus de 2 pisos, perfectament equipat, escalfà motors i entre l'alegria de tots i al cap d'una estona la son que ens envaïa, ens duqué França endins.

Seria molt llarg d'explicar tot el que vàrem veure i gaudir, per tant intentaré resumir-ho, narrant allò més representatiu i el que ens va agradar més.

El dinar de campanya del primer dia, molt ben organitzat per la direcció del viatge, va ser l'inici del companyerisme que hi va haver durant tot el viatge. Com que teniem molts Joans, ho vàrem celebrar amb xampany i cançons i se'ns va posar molt bé.

La primera visita fou Milà i va ser molt interessant; la seva catedral que és un brocat i les galeries del príncep Eduard amb aquell sostre ple de llum, ens feien veure els colors de les corbates de seda que s'hi venien més maques del que ja eren. I una corbata és un bon regal, què caram!

Aquella nit ja dormien amb llit a Marghera (Venezia) i l'endemà emprenguerem l'aventura del «vaporetto» i el Gran Canal. Crec que la majoria són de l'opinió que Venezia és el millor del viatge, i està entre les millors ciutats del món; i és que esser a la Plaça de St. Marc, voltats d'art, caminar pels carrers plens de ponts i pontets sobre de l'aigua, passejar amb gòndola... és encisador; a la nit i presos d'aquesta màgia, espontàniament, en una ala de la plaça de St. Marc, vàrem cantar les nostres cançons, i un públic heterogeni i variat es va anar aplegant al voltant nostre, aplaudint les sardanes i les altres cançons que varen sorgir.

Florència també és meravellosa. La Catedral i el Baptisteri, la plaça de la Signoria, els ponts, els mercats; és una ciutat multicolor, moderna i medieval a la vegada, plena de contrastos, i si de dia era maca, de nits encara més, doncs les seves places i carrers estaven plens de gent que vivia la nit.

La següent visita i ja camí de Roma fou Siena; amb la seva plaça en forma de bany i els seus carrers empinats, tenia un no sé què d'autèntic que calava fort. Les colles de cavallers amb banderes medievals recorrien els carrers, i amb els seus colors i vestimenta encara contribuïen més a crear aquest ambient. Moguts per aquest autenticisme, en entrar a la plaça també vàrem cantar i els nostres acompanyants que eren a tothora una pinya amb nosaltres varen ballar la sardana. Un noi que escoltava es va presentar i va dir que era d'una coral muntanyenca dels Alps i que si volíem podríem fer intercanvi. Es varen prendre les adreces i ha quedat en peu.

I per fi Roma. El dia 28 al matí ens traslladàrem al Vaticà; la immensitat de la plaça Sant Pere ja ens va impressionar, però això era una mostra d'allò gran (parlant d'art) del que anàvem a veure. El passadís de la Capella Sixtina, era com deïa, una companya per fer fora a la gent, estirar-se a terra i mirar amb deteniment aquell sostre policrom on tants artistes hi havien plasmat el seu art. En quant a la capella ja no hauria tingut paraules per descriure-la si hagués estat en la seva plenitud, ja que la paret de l'altar del Judici estava tapada per reconstrucció; la bòveda amb la Creació de l'home crec que és la meravellosa més gran que he vist amb pintura;

aquí si que n'hi ha per estirar-se a terra! Mossèn Joan ens va explicar l'anècdota de què mentre Miquel Àngel pintava la paret del Judici, un cardenal dels que hi havia de pintar, cada dia anava a empapar-lo mentre treballava i l'artista enfadat, el va pintar a l'infern. Molt ofès es va dirigir al Sant Pare i aquest li va dir que si l'haguessin pintat al purgatori, amb indulgències encara l'hauria pogut treure, però que a l'infern, no hi havia res a fer.

Roma de tardes i de nit, com es diu ara... una passada! sí, sí, es passen amb art i monuments: coliseums, places d'Espanya, basíliques, fontanes de Trevi, arcs majestuosos, catacumbes, runes imperials, panteons, estàtues que «parlen» (Moisés i la Pietà) i tantes d'altres com el «David» admiració de jovenetes i no tant jovenetes, etc.; quedes embriagat de tanta cosa, i acabes el dia que si no poses ordre a les teves idees, tens un batibull al cap que ja no saps on ets.

29-6-93: dia important per la Coral Camprodon. A la basílica de Santa Maria la Major ens esperaven per participar en la Missa Major del dia de Sant Pere. Amb les nostres millors gales i consciències de la nostra responsabilitat, prenguerem seient a la part dreta de l'altar major; tots estàvem força nerviosos; la grandiositat de la basílica tant o més maca que la de Sant Pere, imposava. A l'hora prevista, el Simon Joanis de Milliet va sonar a les bòvedes d'aquella meravellosa, primer tímid i atrançant-se de mica en mica. En el sermó al públic se'ns va anunciar i donar les gràcies dues vegades; com a cloenda i per petició expressa de la Basílica, vàrem cantar la Pregària a la Verge del Remei, que allà només havia estat cantada una vegada per l'Orfeó Català. A la sortida Mossèn Miseracs, director de música de la basílica, ens va ensenyar uns frescos no oberts al públic de l'antiga basílica.

I l'endemà l'audiència Pontifícia; també amb l'uniforme de la Coral per identificar-nos com a grup amb el passis corresponent que ja ens havia tramitat el Sr. Serra, flanquejats per la guàrdia suïssa, entrarem a la gran Sala; Estat Units, Amèrica del Sud, Canadà, de tota Europa. Allà també cantàvem mentre féiem temps perquè arribés el Sant Pare. A l'hora prevista Joan Pau II va entrar i molts dels nostres varen poder donar-li la mà. El seu sermó amb totes les llengües era escoltat amb gran silenci i respecte, i a pesar dels anys i l'estat de salut, el Sant Pare estava al seu lloc i tenia paraules per a tothom. Després el mestre de cerimònies va anar anunciant les diferents congregacions i grups que allà hi havien, i, quan va anomenar la Coral Camprodon, com que és costum que els grups que tinguin preparada alguna cançó, la cantin en aquell precís moment, sempre que no excedeixi d'un minut, vàrem cantar-li un tros de l'«Amics per sempre» que va ésser molt aplaudit ja que la Barcelona olímpica va transcendir a molts llocs del món i la gent va reconèixer la cançó. Teníem altres coses per cantar-li, però la brevetat amb què s'havia de fer no ens ho va permetre.

Cansats, però amb records preciosos, i sobretot el record de l'amistat entre nosaltres que tot i vivint al mateix poble mai no ens coneixem prou, emprenguerem viatge cap a casa, desitjosos de reposar però també d'explicar tot el que havíem vist, gaudit, cantat, passejat, etc., etc.

Valgui a dir que l'organització del viatge fou estupenda, els allotjaments molt bons i els macarrons també.